

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 257.269 van 11 september 2023
in de zaak A. 233.055/VII-41.565**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrep
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN,
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 februari 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 247.738 van 19 januari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.307 van 13 april 2021.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Alicia Denutte, die *loco* advocaat Kati Verstrepen verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 1 november 2008 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) beslist op 28 oktober 2011 verzoeker te erkennen als vluchteling.

Op 19 februari 2020 beslist de commissaris-generaal om verzoekers vluchtelingenstatus op te heffen op grond van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker tekent op 20 maart 2020 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voormelde beslissing van 19 februari 2020. Met een arrest van 19 januari 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep als “onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang”. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 1 en 28 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), van artikel 25.1 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95) en van de artikelen 39/56, 55/3 en 57/6, § 1, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op de vereiste van een belang of een benadeling in de zin van artikel 39/56 van de vreemdelingenwet. Hij merkt op dat in het bestreden arrest voor de beoordeling van dat belang wordt verwezen naar artikel 49, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet en wordt overwogen dat de opheffing van verzoekers vluchtelingenstatus geen aanleiding blijkt te geven tot de beëindiging van het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, § 3, van de vreemdelingenwet, hetgeen enkel achteraf mogelijk zou zijn om redenen van openbare orde en nationale veiligheid. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vormt dit “duidelijk een hypothetisch en niet actueel nadeel”.

Verzoeker voert aan dat het belang te dezen niet blijkt uit de feiten maar rechtstreeks voortvloeit uit de wet. Hij leidt het belang bij het behoud van de vluchtelingenstatus van een erkend vluchteling met recht op onbeperkt verblijf af uit artikel 57/6, § 1, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet, artikel 25.1 van richtlijn 2011/95 en artikel 28 van het vluchtelingenverdrag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verengt de rechten die voortvloeien uit de vluchtelingenstatus echter tot het verblijfsrecht terwijl de uit die status geputte rechten ruimer zijn, net als de nadelen van het verlies van die status. Verzoeker acht de in het opschrift van het middel aangehaalde bepalingen geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de uit de vluchtelingenstatus voortvloeiende rechten te eng heeft geïnterpreteerd en op basis van die fout heeft besloten tot een gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Beoordeling

5. Artikel 39/56 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 51-2479/001, 118)

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep tot nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te

bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar een verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Als cassatierechter komt het de Raad van State niet toe zelf te oordelen of een verzoeker al dan niet over het vereiste belang beschikte bij zijn beroep tot nietigverklaring. Hij kan desgevraagd wel nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de wet het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van die verzoeker heeft vastgesteld.

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in het bestreden arrest over het vereiste belang in hoofde van verzoeker:

“2.3. Gelet op het gegeven dat aan verzoeker blijkens het niet-betwiste feitenrelaas, het gestelde in het verzoekschrift en de stukken opgenomen in het dossier de vluchtelingenstatus werd toegekend op 28 oktober 2011, beschikte verzoeker op het ogenblik van de bestreden opheffingsbeslissing, op 19 februari 2020, overeenkomstig artikel 49, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over een recht op onbeperkt verblijf in België. Verzoeker valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelke de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten en hem het bevel geven om het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

2.4. Gelet op het voorgaande, werden partijen ter terechtzitting uitgenodigd standpunt in te nemen over het belang van verzoeker bij huidige vordering. Beide partijen stellen zich te richten naar de wijsheid van de Raad.

2.5. Verzoeker brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat de opheffing van de vluchtelingenstatus *in casu* en *hic et nunc* aanleiding geeft tot een beëindiging van het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet. Dit is enkel mogelijk om redenen van openbare orde of nationale veiligheid waarbij de minister of zijn gemachtigde later op deze gronden al dan niet een einde zou kunnen maken aan het verblijf, wat duidelijk een hypothetisch en niet actueel nadeel is.

2.6. Het beroep is derhalve onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang en moet worden verworpen.”

Door de vraag of en welk nadeel een verzoeker ondergaat ingevolge een beslissing tot opheffing van zijn vluchtelingenstatus te verengen tot de vraag of en welke de invloed van die beslissing is op verzoekers verblijfsrecht, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorbijgegaan aan de andere rechten die een verzoeker krachtens de wet put uit de vluchtelingenstatus en die hij verliest ingevolge de opheffing van die status.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus een te beperkte invulling gegeven aan de in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vervatte belangvereiste en derhalve op onwettige wijze beslist tot een gebrek aan het vereiste belang.

7. Dat verzoeker zich ter terechtzitting (evenals de verwerende partij) “naar de wijsheid” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gedragen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Dergelijke verklaring houdt immers niet in dat verzoeker het gebrek aan belang niet zou betwisten, noch stelt ze de Raad voor Vreemdelingenbetwisting ervan vrij het begrip “belang” op wettige wijze in te vullen.

8. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 247.738 van 19 januari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op elf september tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams